

ปฐมบท

รากเหง้าแห่งความปั่นป่วน

กรุงเทพมหานคร พุทธศักราช ๒๕๔๒

สถานการณ์เมืองไทยในเวลานี้เปรียบเสมือนกำลังถูกต้มอยู่ในกระทะทองแดงอันร้อนระอุได้ที่ ฟองสบู่ที่เคยพองตัวฟูพองงดงามปลิวไสวกระจายไปทั่วหัวระแหงของเมืองไทย หลังจากพองตัวเต็มที่ก็ระเบิด ลูกหนึ่งแตกก็พาอีกลูกให้ระเบิด รวากับกำลังแตกตัวในเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์อย่างไม่เกรงใจใคร เพราะความฟุ้งเฟ้อในอดีตเป็นเพียงภาพลวงตา เงินที่อยู่ในมือและหมุนเวียนในกิจการเป็นเงินกู้ยืมจากต่างชาติ จู่ๆ วันดีคืนดีดอกเบียก็เพิ่มพรวด อัตราแลกเปลี่ยนก็ฟุ้งทะยานรวากับติดบ่วงไฟ หนี้จากहार้อยล้านกลายเป็นพันล้านในชั่วข้ามคืน ภาพแห่งความเป็นจริงกำลังสะท้อนในกระจกใส หลังจากถูกกระแสวิกฤตหลอกให้เห็นแค่ความสวยงามมานาน บ้างรับความจริงได้ก็ยอมรับสภาพไป บ้างยอมรับไม่ได้ แบกภาระหนี้สินล้นพ้นตัวไม่ไหวก็หันหน้าเข้าหาความตายเป็นที่พึ่งสุดท้าย ทั้งปัญหาทุกอย่างวางไว้เบื้องหลัง

นับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๙ สถาบันการเงินหลายแห่งก็เริ่มแสดงชัดว่า

กำลังอ่อนแอเต็มที่ แม้รัฐจะพยายามแก้ไขโดยเข้าไปโอบอุ้ม แต่ภาระก็หนักหนาเกินกว่าจะเยียวยาต่อไปได้ ปีต่อมาสถาบันการเงินทั้งหมด ๕๖ แห่งจึงต้องปิดตัวลง เศรษฐกิจของไทยพังครืน...

นิสสา ลឹมศิระสกุล ทายาทรุ่นที่สี่ของตระกูล กำลังยืนมองบริษัทตัดเย็บเสื้อผ้าของนายเกียรติ อากงของเธอ ที่กำลังจะล้มไปต่อหน้าต่อตา โดยที่เธอไม่รู้เลยว่าหาทางแก้ไขได้อย่างไร

เขวากันว่า ชาวจีนที่อพยพมาอยู่บนแผ่นดินใหม่รุ่นแรกคือรุ่นไหโผเนียร์ เป็นผู้บุกเบิก อดทน และตรากตรำทำงานชนิดหนักเอาเบาสู้ แม้จะมีสมบัติติดตัวมาแค่เสื้อผ้าหมอนใบ ก็กัดฟันทำงานจนสามารถเริ่มต้นกิจการเล็กๆ ของตนเองได้

อาเหล่างของนิสสาคงจะมีติดตัวมากกว่าเสื้อผ้าหมอนใบแน่ เธอเคยได้ยินอางเล่าว่าท่านหอบทองคำแท่งติดตัวมาด้วย แต่ยังมาทำงานเป็นลูกจ้างร้านขายผ้าในตลาดพาหุรัด จนกระทั่งมองเห็นช่องทาง บวกกับอาเหล่ามาเคยเป็นคณานร้านตัดเย็บเสื้อผ้ามาก่อน กามเทพตัวน้อยๆ จึงเริ่มทำงาน เพราะทั้งสองต้องพบเจอกันบ่อย

หลังจากทั้งสองแต่งงานกัน อาเหล่างก็ขายทองแท่ง เซ็งห้องแถว ย่านตลาดพลู เปิดโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าเล็กๆ ที่ตอนนั้นมีช่างตัดเย็บอยู่สี่คน ผ่านไปหลายปีห้องแถวหนึ่งห้องก็กลายเป็นสองห้อง สามห้อง ตามลำดับ

พออางเรียนจบชั้นประถมก็ต้องออกมาช่วยครอบครัว อางมีพี่น้องสามคน ต่างก็เรียนจบภาคบังคับแล้วออกมาช่วยงานกันทุกคน จนกระทั่งอาเหล่างเสียชีวิต สามพี่น้องก็แบ่งสมบัติและแยกย้ายกันไปทำกิจการของตน อางนำเงินที่ได้ไปซื้อที่ดินแถวชายทะเลบางขุนเทียนผืนใหญ่ และเริ่มต้นเปิดบริษัทแอลยูเอสการ์เมนต์ ผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปจำหน่ายต่างประเทศจนรุ่งเรืองใหญ่โต

เกียรติ ลឹมศิระสกุล ประธานบริษัทผู้ได้เดินทางมาจนถึงจุดสูงสุด

ของการทำงาน เขาส่งดำรงเกียรติ บุตรชายเพียงคนเดียวไปเรียนจนจบ เมืองนอกเมืองนา และกลับมาช่วยกิจการได้พักใหญ่ ก็เริ่มหันเหไปสนใจอยากทำกิจการอื่นของตนเองบ้าง

ดำรงเกียรติ บิดาของเธอนั้นใจง่าย ถูกเพื่อนชักจูงไปเปิดโรงงานผลิต เหล็กเส้นและเหล็กแผ่นขายให้ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่กำลังเฟื่องฟูสุดขีด ในเวลานั้น ใครทำเมเท่าไรก็ไม่พัง แต่เงินที่ลงทุนมาจากธุรกิจของครอบครัว เพียงบางส่วน ที่เหลือคือเงินกู้ยืมจากธนาคารทั้งสิ้น โดยนำมซื้อที่ดินขนาด ห้าสิบไร่บนถนนธนบุรี-ปากท่อ เพื่อสร้างโรงงานและซื้อเครื่องจักรที่ทุ่มงบประมาณไปถึงห้าร้อยล้านบาท

แต่หลังจากเปิดกิจการได้ไม่นาน จู่ๆ ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ก็ล้มครืน ลง เหมือนยักษ์ใหญ่ถูกเด็ดหัว ธุรกิจที่เกี่ยวข้องต่างก็ได้รับผลกระทบไป ตามๆ กัน รวมถึงบริษัทผลิตเหล็กของดำรงเกียรติ ที่ต้องเผชิญกับภาวะ ล้มละลาย ต้องขายทรัพย์สินทุกอย่างเพื่อใช้หนี้ ไหนจะจากการขาดทุน ไหนจะจากค่าเงินบาทที่ถูกรัฐบาลปล่อยลอยตัว ทำให้ยอดหนี้เพิ่มมากขึ้นเป็น เท่าทวี แม้จะขายกิจการแล้วก็ยังไม่พอชดใช้ เกียรติพยายามจะช่วยเหลือ เต็มที่ แต่กิจการสิ่งทอของครอบครัวก็ได้รับผลกระทบไม่น้อยจากพิษ เศรษฐกิจ เสื้อผ้าขายได้น้อยลง เพราะราคาต้นทุนผ้าที่นำเข้าเพิ่มสูง สินค้า ก็ต้องขึ้นราคาตาม โดยเฉพาะระยะหลังตลาดจีนเริ่มขยาย เพราะต้นทุน ค่าแรงที่ต่ำกว่าทุกประเทศทั่วโลกทำให้ตลาดส่งออกเสื้อผ้าของไทยซบเซา ไปตามๆ กัน เมื่อบริษัทเสื้อผ้ายักษ์ใหญ่พากันอพยพย้ายไปตัดเย็บที่จีน จนเกือบหมด

เกียรติพยายามอย่างที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อประคับประคองธุรกิจ ของตนไปให้ตลอดรอดฝั่ง แต่เพราะตนเป็นผู้ค้ำประกันเงินกู้ของบุตรชาย เพียงคนเดียว ที่มาขาดทุนเป็นจำนวนเงินมหาศาล บริษัทจึงแทบจะต้องปิด ตัวลงเพราะขาดสภาพคล่องอย่างหนัก

เขาหันไปขอความช่วยเหลือจากน้องๆ แต่ที่โรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าก็

ประสบปัญหาและขาดสภาพคล่องพอกัน พวกเขา ก็พอจะให้หยิบยืมได้บ้าง แต่หนี้นั้นมีจำนวนมากเกินกว่าที่พวกเขาจะช่วยให้ไหว ซึ่งเกียรติก็เข้าใจ ปัญหาของน้องๆ ดี จึงไม่รบกวนพวกเขาเกินไปกว่านั้น

มันช่างเป็นความช่วยเหลือที่สุดในชีวิต เมื่อณิสตาที่เพิ่งกลับจากอเมริกา มาทำงานเพียงแค่สามปี ต้องมารับรู้ปัญหาทุกอย่างของครอบครัว ทั้งที่เธอกลับมาเมืองไทยพร้อมใบปริญญาอันน่าภาคภูมิใจ เพราะจบจากหนึ่งมหาวิทยาลัยใน Ivy League^๑ แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้เลย

พอเรียนจบเธอก็ฝึกงานกับบริษัทแบรนต์เสื้อผ้าระดับประเทศ อีกหนึ่งปี จากนั้นก็บินกลับมาช่วยกิจการของอาง ทั้งที่เจ้านายชอบใจ ผลงานของเธอและอยากให้ทำงานต่อ แต่เธอก็ปฏิเสธ ด้วยทราบดีว่า เศรษฐกิจของไทยมองแล้วไม่ค่อยสดใสเท่าไรนักในตอนนั้น เจ้านายแห่ง ความยุ่งยากมองเห็นมาแต่ไกลเมื่อสถาบันการเงินส่อแววล้ม ผู้คนแตกตื่น และรีบไปถอนเงินออกมามากันใหญ่ รัฐบาลก็เริ่มเข้าไปประคอง

เธอจึงตัดสินใจกลับมาบริหารงานของอาง เพราะตั้งใจไปร่ำเรียน ทางนี้ก็เพื่อจะกลับมาช่วยงานโรงงานของครอบครัว อีกทั้งอางก็อายุมาก แล้ว เมื่อลูกชายเพียงคนเดียวหนีไปเปิดบริษัทตัวเอง จึงทำให้ขาดหัวเรี่ยว- หัวแรงสำคัญ เธอมองแล้วว่าอางต้องการเธอมากกว่าบิดา

เวลาสองปีผ่านไปอย่างรวดเร็ว เธอเห็นบริษัทพลิตเหล็กของบิดา ขาดทุนและล้มละลายไปโดยที่ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้เลย ขณะที่บริษัท ของอางต้องโอนเงินเข้าไปช่วยอุดหนุนไว้ที่นับวันมีแต่ขยายออก จนสุดท้าย ก็ช่วยอุดไม่ไหว อางกำลังจะถูกฟ้องล้มละลาย สมบัติที่มีทั้งที่ดินและ

^๑ Ivy League คือกลุ่มการแข่งขันกีฬาจากสถาบันการศึกษาเอกชนแปดแห่งที่ขึ้นชื่อว่า ยอดเยี่ยมที่สุดของทางตะวันออกเฉียงเหนือของอเมริกา ประกอบด้วย มหาวิทยาลัย บราร์น มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย มหาวิทยาลัยคอร์เนล มหาวิทยาลัยดาร์ทเมาท์ มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด มหาวิทยาลัยเพนซิลเวเนีย มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน และมหาวิทยาลัยเยล

โรงงานก็ต้องถูกเจ้าหนี้ยึด...สมบัติที่ก่อร่างสร้างตัวมาก็ต้องหมดไป พนักงานที่ทำงานกับบริษัทมานานับสิบๆ ปีจะต้องถูกไล่อพย

นิสสาเพิ่งทำงานได้แค่ไม่กี่ปี ประสบการณ์ยังน้อยนัก เธอไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร เมื่อทั้งบิดาและมารดาก็ต้องหลบหนีเจ้าหนี้กันจำละหวั่น ส่วนน้องชายคนเดียวของเธอก็ยังเรียนปริญญาโทที่อเมริกา และกำลังจะจบในอีกไม่ช้า โชคดีที่อาภรณ์มองการณ์ไกลจึงโอนเงินก้อนหนึ่งให้หลานชายไว้เป็นทุนรอนอย่างเพียงพอจนใกล้จะสำเร็จการศึกษา ขาดเหลืออะไรก็ให้เขาทำงานพิเศษเสริมเพื่อประคับประคองตัวเองไปก่อนจนกว่าจะเรียนจบแล้วกลับมาช่วยเหลืองานทางบ้านต่อไป

น่าเสียดายนักที่ความฝันของอาภรณ์อาจจะเป็นได้แค่ความฝัน เพราะเธอยังมองไม่เห็นเลยว่า วันพรุ่งนี้เธอกับครอบครัวยังจะมีที่ซุกหัวนอนอยู่หรือไม่

จากสถิติที่เห็นๆ กันของหลายครอบครัวชาวจีนบนแผ่นดินไทย จึงมีคำพูดที่ว่า ชาวจีนรุ่นแรกคือผู้บุกเบิก เหน็ดเหนื่อยก่อร่างสร้างตัว รุ่นที่สองคือผู้สานต่อจนสร้างฐานะเป็นปึกแผ่น รุ่นที่สามคือคุณหนู สบายจนทำอะไรไม่เป็น รุ่นที่สี่...คือผู้กอบกู้ จากเศษเสี้ยวที่เหลือตกทอดมาจากรุ่นก่อน

คำพูดเหล่านั้นอาจจะเป็นจริงสำหรับครอบครัวอื่น แต่สำหรับครอบครัวของเธอ นิสสายังสงสัยว่าเธอกับน้องชายจะสามารถกอบกู้กิจการของครอบครัวในครั้งนี้ได้หรือไม่? เพราะพวกเขานั้นมีประสบการณ์น้อยเหลือเกิน และวิกฤติครั้งนี้ก็เป็นครั้งรุนแรงที่สุดของประเทศไทย ขนาดยักษ์ยังล้ม แล้วต้นไม้อเล็กๆ อย่างพวกเขาจะหลงเหลือสิ่งใดให้กอบกู้ได้อีกเล่า

๑

หนีหนี

นิสสาเกลียดพระอาทิตย์ เพราะเมื่อแสงทองส่องฟ้าเธอก็จะต้อง
ลืมตาขึ้นมาเพื่อรับรู้ว่ายังมีลมหายใจ และจะต้องแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าไป
อีกหนึ่งวัน

เธอลุกขึ้นแต่งตัวอย่างอ่อนล้าเพราะนอนหลับไม่เต็มตื่นมาหลาย
เดือนแล้ว บางคืนต้องอาศัยยานอนหลับช่วยเพื่อให้ได้พักผ่อนบ้าง แต่มัน
ก็ไม่ได้แก้ไขที่ต้นเหตุ ด้วยจิตใจที่ไม่สงบสุขจึงทำให้หลับไม่สนิท และส่ง
ผลกระทบต่อสภาพร่างกายที่ย่ำแย่ลงทุกวัน

แต่เธอจะยอมแพ้ไม่ได้ หากยอมพ่ายแพ้ไปอีก คนที่บ้านคงจะ
ไม่เหลือใคร อากงกับอาม่าก็อายุมากแล้ว หลานชายก็อยู่ไกล มีแต่เธอเท่านั้น
ที่คอยดูแลและปลอบใจไม่ให้ทั้งสองต้องล้มเจ็บ เพราะต้องเจอเจ้าหนี้ตาม
ทวงหนี้อยู่ทุกที่ทุกวัน

แต่งตัวเสร็จก็คว้ากระเป๋าสะพายเดินลงบันไดบ้านหลังใหญ่ ซึ่งเป็น
บ้านของบิดาที่สร้างขึ้นใหม่ในเขตโรงงาน เพื่อให้อากงกับอาม่ามาอยู่ด้วยกัน
พอลงมาถึงห้องอาหารก็เห็นเพียงผู้อาวุโสสองคนนั่งหน้าหมองที่โต๊ะตาม

ลำพัง

“อ้าว ป้ากับมายังไม่ลงมากินข้าวอีกหรือคะ” เธอถามพลางนั่งลงบนเก้าอี้ประจำตัว

“มาแล้ว ไปแล้ว”

คำว่าดสวายนเข้าหากันทันที “ไปไหนคะ เมื่อวานยังไม่เห็นบอกเลย ว่าวันนี้จะไปไหน”

เกียรติยืนกระดากที่พับไว้อย่างเรียบร้อยให้เธอ ณิสสารับมาเปิดอ่านอย่างรวดเร็ว เห็นลายมือหวัดของดำรงเกียรติแล้วก็ใจหายวาบ

ถึงป้ากับม้า และจ๊ับลูกรัก

เมื่อทุกคนได้อ่านจดหมายฉบับนี้ ผมคงจะเดินทางไปไกลแสนไกลแล้ว หลังจากที่ผมได้ปรึกษากับโสกา เราก็ได้คำตอบตรงกันว่าไม่ควรจะอยู่สร้างความลำบากใจให้แก่ทุกคนต่อไป เพราะทุกวันต้องเจอแต่เจ้าหน้าที่มาทวงถาม และส่งคนมาตามล่าตัวตลอดเวลา หากพวกเราไม่อยู่ พวกเจ้าหน้าที่อาจจะไม่มารบกวนทุกคนอีก

ไม่ต้องห่วงพวกเรา พวกเราไม่คิดสั้น แต่ต้องการชะลอเวลาออกไปจนกว่าสถานการณ์จะคลี่คลายลง แล้วจึงจะกลับมา

ขอให้ทุกคนผ่านพ้นปัญหาทุกอย่างไปได้ด้วยดี พวกเราจะคอยส่งกำลังใจให้เสมอ

อาโอและโสกา

“ป้ากับม้าหนีไปแล้ว!”

“ใช่ มันติดช่องน้อยแต่พอตัว” เกียรติกักฟันกรอด

“คนที่คิดได้แบบนี้ก็มีแต่ฉันนี่แหละ” สุนีย์ ภรรยาคู่ทุกข์คู่ยากของเกียรติเดินคำพูดออกมา ใบหน้าเคียดซึ่งจนท้องปวดเกร็งไปหมด อาหารตรงหน้าคงจะกินไม่ลงเพราะความเครียดที่แล่นลงในกระเพาะ

“มันหนีเอาตัวรอด แต่ทั้งปัญหาทั้งหมดไว้ให้พวกเรา ไอ้เก่าเงิง
ไอ้ลูกหมา”

“อากัง!” สุนัขยกมือขึ้นห้ามสามี “ลื้ออย่าด่ามันแบบนั้น เพราะมัน
ก็คือลูกของลื้อ”

เกียรติต้องเจียบลงทันที เพราะแทนที่จะด่าลูกกลับเข้าตัวเสียเอง
“ไอ้ชาติหมา” เกียรติยังพึมพำ

“มันก็สายเลือดของลื้อเหมือนกัน” สุนัขเตือนอีกครั้ง คราวนี้คนด่า
ถึงกับหยุดได้ทันที

“พอเถอะค่ะ ด่าไปปากก็ไม่ได้ยิน อากงเหนื่อยเปล่า”

“นั่นสิ” สุนัขถอนใจเฮือก “แล้วนี่ใครรู้หรือเปล่าว่ามันหนีไปที่ไหน”

“อ้าวถามนังแจ้วแล้ว ไม่มีใครรู้เลยว่ามันออกจากบ้านไปตั้งแต่เมื่อไร
ไอ้ซัยก็ไม่รู้ บอกว่ามันไม่ได้เรียกให้ขับรถไปส่ง”

เวลาที่บ้านก็เหลือแต่แจ้วและสมชัยที่ทำงานบ้านและขับรถให้อากง
คนอื่นๆ ก็ถูกขอให้ออกกันไปหมดแล้วเพราะต้องประหยัด ไม่มีเงินจ่าย
ค่าจ้าง

“แล้วที่นี้เราจะทำยังไงกันดีคะ เจ้าหนີไม่ยอมเลิกง่ายๆ หรือก ถึงป้า
กับม๊าจะไม่อยู่ก็ตาม”

“อาม่าถึงบอกยังไงล่ะว่าคนคิดได้แบบนี้ก็มีแต่ป้าลื้อเท่านั้น” สุนัขยัง
ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “และลื้อก็ไม่ต้องห่วงด้วยว่าป้าลื้อจะฆ่าตัวตาย ชีวิตมัน
มีแต่ความสำราญ พวกเราถึงได้เป็นแบบนี้ยังไงล่ะ ถ้ามันไม่หนำใหญ่ไปเปิด
บริษัทเล็กนั้น ปานนี้พวกเราก็คงจะไม่ลำบากถูกทวงเงินเข้าทวงเงินเย็น
หรือก”

“อาม่าอย่าเพิ่งเครียดนะค่ะ” เธอปลอบใจ ทั้งที่ตัวเองก็ไม่ได้รู้สึก
ดีกว่ามากนัก

“โ้ย บอکتัวเองดีกว่าอาจิบ อาม่ารู้ว่าลื้อต้องกินยานอนหลับทุกคืน
เพราะป้าของลื้อมันทั้งปัญหาเอาไว้ให้ลื้อตามแก้”

“แหม จู๊บก็ไม่ได้กินทุกวันหรอกค่ะ พี่แจ้วก็พูดเกินจริง”

“เฮ้อ กินข้าวกันเถอะอาจู๊บ จะได้รับไปทำงาน” เกียรติบอกหลานสาว
“อย่างน้อย ก็หวังว่าจะมีรายได้เข้ามาอีกวัน”

คราวนี้เธอถึงกับลอบถอนใจ เสื้อผ้าเวลานี้ก็ลดปริมาณการผลิตลง
เกือบครึ่ง ครึ่งหนึ่งของเครื่องจักรปิดการใช้งานเพราะไม่มีออร์เดอร์เข้ามา
เธอพยายามทุกวิถีทางแล้ว ก็ไม่สามารถเพิ่มยอดสั่งซื้อสินค้าได้ คนงานก็ต้อง
ปลดออกและจ่ายเงินชดเชยกันไปตามกฎหมาย

เมื่อพูดถึงรายได้เธอก็ไม่อยากขัดใจให้อากต้องเสียใจ จึงหยิบกระเป๋าคือแล้วลุกขึ้น

“อ้าว จะไม่กินอะไรสักหน่อยหรืออาจู๊บ” อาม่าถามขึ้นทันทีเพราะเธอ
ยังไม่แตะต้องอาหารสักคำ

“จู๊บยังไม่ค่อยหิวค่ะ”

“ไม่หิวก็ต้องกิน” อากบังคับ “นั่งลง แล้วกินขนมปังสักชิ้น ไปทำงาน
แบบนี้ไม่ได้ เดี่ยวเป็นลมเป็นแล้งกันพอดี”

ณิสสาจึงต้องหยิบขนมปังชิ้นมากัด ตามด้วยนม จะได้เคี้ยวและกลืน
ได้คล่องคอ เพราะความอยากอาหารไม่รู้มันหดหายไปไหนมานานเหลือเกิน
แล้ว ทุกวันก็กินแค่นี้ตายเท่านั้น

พอขนมปังหมดชิ้นเธอก็เอ่ยขอตัว แล้วเดินหงอยๆ ไปที่ตึกทำงาน
ห้องทำงานของเธออยู่บนชั้นสาม มีป้ายไม้หน้าห้องแกะสลักอักษรสวยงาม
ว่า ‘ผู้อำนวยการฝ่ายการตลาด’

“คุณจู๊บคะ” ประภาพร เลขานุการสาวใหญ่หน้าห้องกระซิบหน้าเนียน
“มีแขกมารอพบคุณจู๊บที่ห้องรับแขกค่ะ”

“ใคร ลูกค้าจะมาสั่งของหรือเปล่า” เธอถามด้วยความคาดหวัง

“เปล่าค่ะ เอ่อ...มาจาก...”

“โอ๊ย! แล้วนี่ยามปล่อยให้เข้ามาได้ยังไง” เธอกระซิบเสียงแหลมปรืด

“พี่ถามยามแล้ว เขาก็บอกว่าจะมาสั่งของ แต่พอมมาถึง...”

“จันทน์รีบบอกเขาไปนะคะว่าวันนี้จิบไปพบลูกค้าข้างนอก ถ้าเขาไปแล้ว ก็เพิ่งไปหาจิบด้วย จิบจะรีบกลับ”

“ค่ะ”

ว่าแล้วณิสาก็หมุนตัวออกวิ่งไปทันที ชายในห้องคงจะเห็นหลังเธอ ໄວໆ จึงวิ่งออกมาจากห้องรับแขก “นั่นคุณณิสสาใช่ไหม”

“ไหนคะไหน?” ประภาพรทำหน้าเหลือหลา “คุณณิสสายังไม่มานะคะ เธอจะเข้ามาสายๆ ไหน่ ฉันบอกคุณแล้ว”

“ถ้าฉันผมจะขอพบคุณเกียรติ ผมเป็นทนายความจากบริษัทเงิน ทุน...”

“อ๊วย คุณเกียรติเกษียณไปแล้ว ท่านไม่มาทำงานที่นั่นอีกแล้วค่ะ” ประภาพรตอบอย่างรู้ฐาน

“ผมรู้นะว่าพวกคุณต้องการหลบหน้า แต่มันไม่มีประโยชน์หรอก สู้มาคุยกันดีกว่า ดีกว่า จะจ่ายเงินคืนให้ลูกความของผมยังไง”

“ดิฉันจะรับเรื่องไฉนคะ แล้วจะเรียนคุณณิสสาให้ เพราะตอนนั้นเธอ มาดูแลกิจการแทนคุณปู่ของเธอแล้ว”

“นั่นแหละ! เธอก็ต้องรับผิดชอบหนี้ด้วย เมื่อปู่ของเธอเป็นคนสร้าง ไว้”

ชายผู้นั้นไวยวายเป็นเสียงที่เริ่มดังขึ้น จนทุกคนในออฟฟิศหันมา มองและทำหน้าเฉือนๆ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรก และคงจะไม่ใช่ครั้งสุดท้าย

ประภาพรคอดกและยืนรับฟังคำตอบว่าทั้งภาษากฎหมายและภาษา การด่าแบบผู้ดี ฟังแล้วสะเทือนเจ็บจี๊ดไปทั้งตัวเหมือนถูกเข็มทิ่มแทง แต่ เวลาผ่านไปหลายเดือน ประภาพรเจอมาหลากหลายรูปแบบ ความมอดทน จึงค่อยๆ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ราวกับเริ่มมีเกราะป้องกันตัว หล่อนรับฟังแต่ ไม่เก็บเอามาใส่ใจ ถึงจะใส่ใจหล่อนก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี สถานการณ์บริษัท ก็ย่ำแย่ หนี้เหล่านั้นเป็นหนี้ที่บุตรชายของเจ้าเก่าเป็นผู้ก่อ แต่สุดท้ายผู้เป็นพ่อ ก็ต้องมาแบกรับทั้งที่ไม่ได้เป็นคนใช้เงินนั้นด้วยซ้ำ

ชายผู้นั้นด่าจนหมดแรงแล้วก็ประกาศว่าจะกลับมาใหม่ ประภาพร
จึงเดินลงไปยังอย่างมีมารยาทจนกระทั่งเขาขับรถออกจากโรงงานไป พอ
หล่อนเดินกลับขึ้นมานออฟฟิศ ก็เห็นนิสสาค่อยๆ ย่องขึ้นบันไดมา

“ไปแล้วใช่ไหมคะพี่ภา”

“ไปแล้วค่ะ” ประภาพรถอนใจเฮือก

ผู้อ่อนน้อมกว่ายกมือไหว้ท่วมศีรษะ “จิบขอโทษนะค่ะที่ทำให้พี่ภาค้อง
เดือดร้อนอีกแล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ พี่ชินแล้ว คุณจิบไปทำงานเถอะค่ะ” ผู้อาวุโสกว่า
บอก แต่น้ำเสียงนั้นเหนียวหนำย

“พี่ภาอย่าเพิ่งทิ้งจิบนะค่ะ...” เธอจับแขนเลขาฯ ที่ทำงานกับครอบครัว
มานานตั้งแต่รุ่นอาว และถูกย้ายให้มาทำงานกับเธอหลังจากบิดาตัดสินใจ
กระโดดเข้าไปทำบริษัทผลิตเหล็กเต็มตัว เธอจึงมารับหน้าที่แทนบิดาทั้งที่
ประสบการณ์ยังน้อยนิด

“ไม่ทิ้งหรอกค่ะคุณจิบ แค่วลีหาคือหมดอารมณ์นิดหน่อย แต่ไม่ต้องห่วง
นะค่ะ พี่เข้าใจคุณจิบ เราต่างก็เจอมาเยอะ ผลัดๆ กันไปค่ะ”

นิสสาดีใจประภาพรเข้ามาทอด น้ำตาซึมที่ทำให้หล่อนต้องพลอยถูก
ด่าไปด้วย ประภาพรลูบหลังหญิงสาวเบาๆ ก่อนจะถอยห่าง

เธอจึงตัดสินใจบอก “บ๊ากับม้าคงจะทนไม่ไหว ตอนนี้ท่านหนีไปไหน
แล้วก็ไม่รู้ค่ะ”

“คุณโอวกับคุณโสภานี้ไปแล้วหรือคะ”

“ค่ะ”

เธอพยักหน้ารับแล้วเรียกประภาพรเข้าไปคุยต่อในห้อง พออยู่กัน
ตามลำพังเธอก็บอก “เมื่อเช้าตื่นขึ้นมาอาวก็พบจดหมาย แต่ไม่มีใครรู้ว่า
ท่านทั้งสองหนีไปไหน”

คิ้วของประภาพรขมวดเข้าหากัน สิ้นน้ำครุ่นคิด

นิสสาจึงกล่าวต่อ “คงเพราะพวกท่านทนแรงกดดันไม่ไหวเหมือนกัน

โดยเฉพาะการเป็นลูกหนี้ที่ถูกตามทวง ทั้งหนี้ในระบบและนอกระบบ เห็น
บ้านๆ เหมือนกันว่ากลัวโดนอึด”

“หรือว่า...”

ถึงคราณิสถานีหน้าบ้าน “อะไรหรือคะ”

“วันก่อนคุณรุ่งโทร. มา ถามเกี่ยวกับตัวเครื่องบินนี้แหละคะ บอกว่า
ให้คุณโอวโทร. กลับด้วย เพราะติดต่อทางมือถือไม่ได้ พี่ก็เลยบอกคุณโอว”

มานตาของหญิงสาวขยายกว้างขึ้น เพราะคุณรุ่งทิวาคือเจ้าของบริษัท
เอเจนซีทัวร์ที่บริษัทของพวกเธอใช้บริการมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นการพา
พนักงานระดับสูงไปเที่ยว ให้โบนัสแก่ลูกค้าประจำปี รวมไปถึงตัวเครื่องบิน
ของทุกคนภายในครอบครัว

“ฉันจะถามคุณรุ่งได้ไหมคะว่าพวกท่านบินไปไหน”

“น่าจะได้ค่ะ แต่...คุณจ๊อบจะทราบไปทำไมหรือคะ บางทีให้พวกท่าน
ได้ไปพักผ่อนจิตใจสักกระยะน่าจะดีกว่า”

“ก็จริงค่ะ แต่ขอให้รู้ว่าท่านไปที่ไหนและวางแผนยังงไว้อย่าง จ๊อบ
จะได้สบายใจ”

“ก็ได้อะ ฉันพี่จะไปสอบถามคุณรุ่งตามนี้”

“ขอบคุณมากค่ะพี่ภา จ๊อบทำงานก่อนนะคะ”

“ค่ะ เดี่ยวพี่จะยกกาแฟเข้ามาให้คะ”

“ค่ะพี่ ขอขอบคุณมากค่ะ” หญิงสาวเดินอ้อมโต๊ะทำงานขนาดใหญ่และ
เปิดคอมพิวเตอร์บนโต๊ะเพื่อเช็คอีเมลจากลูกค้าที่เธอติดต่อกับหลายประเทศ
รวมทั้งการเข้าร่วมงานแสดงสินค้าของประเทศต่างๆ ในอนาคตอันใกล้ เธอ
หวังว่าจะช่วยหาทางเปิดตลาดให้กว้างขึ้น เพื่อจะได้มีโอกาสพบลูกค้าใหม่ๆ

หลังทำงานไปราวสิบห้านาที ประภาพรก็เคาะประตูและเดินกลับเข้า
มาพร้อมกาแฟหอมกรุ่น

“ได้เรื่องแล้วคะ คุณรุ่งบอกว่าคุณโอวไม่ให้บอกใครว่าไปไหน แต่
พี่ก็พยายามเกลี้ยกล่อมถามสารพัดบอกว่าทางบ้านเป็นห่วงมาก อยากติดต่อกับ

คุณโอว เกรงว่าจะคิดสั้น คุณจู่เลยบอกว่าคุณโอวคงไม่คิดสั้นหรอก กำลังเดินทางไปเที่ยวประเทศจีน คงจะหลายเดือนอยู่ค่ะ เพราะว่าขอวีซ่าไปด้วย”

“ประเทศจีน!”

“ค่ะ” ประภาพรพยักหน้ารับ

“ไปเมืองไหนคะ”

“เซินเจิ้นค่ะ”

“ไปทำอะไรที่นั่น...” คนฟังรำพึงรำพัน

“เอ อาจจะไปเริ่มต้นที่นั่น แล้วค่อยๆ เทียวต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้มั้งคะ”

“ก็เป็นไปได้ แต่สงสัยว่าทำไมต้องเป็นที่จีน ทำไมไม่ไปยุโรปหรืออเมริกา”

“อาจจะไม่มีตังค์” ประภาพรบอกด้วยเสียงอ่อยๆ “ไปจีน ยังพอจะจ่ายไหว”

“ก็จริงค่ะ” หญิงสาวพึมพำ “แต่ยังงี้ก็ต้องจ่ายเงินอยู่ดี ถึงจะไม่แพงมากก็เถอะ ป้าจะเอาเงินจากไหนมาจ่ายค่าโรงแรมตั้งหลายเดือน”

“แกอาจจะเช่าคอนโดฯ ก็ได้นะคะ มันไม่แพงมากเท่าโรงแรม หรือว่า...”

“หรือว่าอะไรคะ”

“หรือว่าแกจะไปหาเพื่อน ไม่ก็ญาติพี่น้องที่นั่น เหมือนพี่จะเคยได้ยินมาว่าคุณเกียรติมีญาติอยู่ที่เมืองจีนเหมือนกันนะคะ แกเคยกลับไปเยี่ยมอยู่หลายครั้งตอนพี่มาทำงานใหม่ๆ”

“แต่ป้าไม่เคยติดต่อญาติที่เมืองจีนเลยนะคะ ถ้าไปก็ต้องผ่านอากง ไม่ใช่ไปเสียๆ แบบนี้”

“แล้วคุณจู่จะทำยังไงต่อไปคะ อยากจะไปตามคุณโอวกลับมาหรือเปล่าคะ”

ณิสสาทั้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ทำงานด้วยท่าทางคล้ายหมดแรง ก่อนจะส่ายหน้าช้าๆ “ตามมาเพื่อประโยชน์อะไรคะ ป้ากับม้าคงหนีไปเพราะทน

ความกดดันไม่ไหวมากกว่า”

“แต่คุณจับอย่าลืมนว่าคุณโอวมีความดันกับเบาหวานด้วย หนีไปแบบนี้ถ้าเกิดเจ็บไข้ได้ป่วยมา ใครจะช่วยดูแล”

นิสสาฟังด้วยความกลัดกลุ้มใจ ถึงจะเคืองพวกท่านแต่ก็อดตระหนักรู้ถึงความจริงไม่ได้ว่าบิดาไม่ค่อยแข็งแรงนัก แล้วนี่จะหนีไปอยู่ที่นั่นอีกนานหรือเปล่าก็ยังไม่รู้

“ถ้าฉันขอจับคุยกับอากงก่อนนะคะ ดูซิว่าจะมีญาติให้จับติดต่องให้ช่วยตามหาป้ากับม่าได้หรือเปล่า”

“คุณจับไม่เคยติดต่อญาติทางเมืองจีนหรือคะ”

“ไม่เคยหรอกค่ะ” เธอบอกด้วยเสียงอ่อยๆ “ม่าบอกว่าทางโน้นชอบขอเงินอากง ถึงไม่ยอมให้ติดต่องไป”

“โธ่ แล้วตอนที่คุณจับไปเรียนซัมเมอร์ที่ปักกิ่งหลายปีก่อนโน้นก็ไม่เคยแวะไปหาหรือคะ”

“ไม่เคยเลยค่ะ” เธอทำหน้าจ้อยๆ

“แต่คุณจับยังไม่ลืมหานาจีนใช่ไหม”

“ยังไม่ลืมหรอกค่ะ ถูกอากงจับส่งไปอยู่สิงคโปร์ตั้งแต่มัธยมต้นจะลืมิได้ยังไงละคะ ตอนแรกก็อาจจะไม่ค่อยคล่องเพราะไม่ได้ใช้นานหลังจากไปเรียนที่อเมริกา แต่ถ้ารู้ข้อพื้นสักพัก ก็คงจะกลับมาคล่องเหมือนเดิม”

“ถ้าฉันคุณจับเดินทางไปเซินเจิ้นก็คงไม่น่าห่วง”

“ค่ะ ไม่มีอะไรต้องห่วง ห่วงแต่ว่าจะมีเงินตามหาป้ากับม่าได้สักกี่วันกัน ถ้าไม่เจอจะทำยังไง...”

“อย่าเพิ่งคิดมากค่ะ รีบเคลียร์งานให้เสร็จ เดี่ยวพี่จะรีบไปจัดการเอกสารที่คุณจับต้องเซ็นให้เรียบร้อยนะคะ แล้วจะรีบจองตั๋วเครื่องบินให้เร็วที่สุด”

“ค่ะพี่ภา ขอบคุณพี่มากนะคะ ไม่งั้นจับคิดไม่ออกเลยว่าทำยังไงต่อไป”

“ไม่เป็นไรค่ะ ช่วยๆ กันแก้ไขปัญหาก็ได้ เรื่องงานพักไว้ก่อน ตามหาคุณโอวให้เจอแล้วค่อยกลับมาทำงานต่อนะคะ”

“ขอให้เจอเถอะค่ะ ไม่รู้ว่าป่านนี้จะออกจากเซ็นจินแล้วไปไหนต่อไหนแล้วหรือเปล่า”

“อย่าเพิ่งใจเสียสิคะ พี่จะพยายามสอบถามคุณรุ้งให้ได้ข้อมูลมากที่สุดว่าคุณโอวจองโรงแรม หรือว่ามีแผนการเดินทางอย่างไรบ้าง”

“ค่ะพี่ภา ขอบคุณอีกครั้งนะคะ ถ้าไม่มีพี่ จ๊ับไม่รู้ว่าจะทำยังไงจริงๆ ถ้าบริษัทของเราสามารถประทับประคองให้ผ่านพ้นวิกฤติไปได้ จ๊ับจะขออากงให้จ่ายโบนัสพี่ภาเยอะๆ เลย”

“อย่าคิดมากค่ะ ตอนนี้คิดว่าเราจะทำยังไงไม่ให้บริษัทถูกเจ้าหนี้ยึดไปก่อนจะดีกว่ามาคิดเรื่องโบนัสนะคะ”

“นั่นสิคะ” หญิงสาวหัวเราะอย่างเก้อๆ “เงินจะจ่ายหนี้ยังไม่มี บริษัทอาจจะถูกยึดไปได้ทุกเมื่อ ยังฝันสวยหรูอีก”

“ฝันได้ค่ะคุณจ๊ับ มีความหวังดีกว่าหมดหวัง ขอเราอย่าเพิ่งหมดกำลังใจ ทุกปัญหามีทางออกเสมอค่ะ”

เธอไม่อยากจะตอบให้ประภาพรหมดกำลังใจ เพราะเธอนั้นท้อแท้มาหลายเดือนแล้ว “ขอบคุณค่ะพี่ ถ้าไม่มีพี่ภาคอยช่วย จ๊ับคงไม่รู้จะทำยังไงจริงๆ”

“พอแล้วค่ะ คุณจ๊ับขอบคุณหลายรอบแล้ว เาเห็นว่าถือโอกาสไปเที่ยวด้วยเลยแล้วกันนะคะ ขอให้เจอคุณโอวกับคุณโสภาบลดภัย แล้วก็คิดหากลยุทธ์ใหม่เพื่อกลับมาแก้ปัญหาที่นี่ค่ะ”

“ค่ะพี่” เธอยิ้มบางๆ ให้สาวใหญ่ที่เดินฉับๆ ไปทำงานดังที่ได้รับปากไว้ จากนั้นก็กลับมาดูงานของตน และเริ่มแผนงานเพื่อสะสางงานให้เรียบร้อยก่อนการเดินทางในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

ณิสสามีกำหนดเดินทางไปเซ็นเงินเป็นเวลาสองสัปดาห์ เธอหวังว่าจะตามหาตัวบิดาและมารดาเจอ เพราะหลังจากคุยกับอากแล้ว ท่านก็สงสัยว่าบิดาอาจจะแวะไปพักอยู่กับญาติที่อยู่นอกเมืองเซ็นเงิน ซึ่งปัจจุบันได้ทำโรงงานผลิตเสื้อผ้าส่งให้แก่บริษัทใหญ่ของจีน และญาติที่นั่นก็เป็นหลานจากทางสายภรรยาคนแรกของเธอเองที่ท่านไม่เคยกลับไปรับเลย หลังจากแต่งงานตั้งรกรากกับครอบครัวใหม่ที่เมืองไทย ได้แต่ส่งเงินไปช่วยจนเจือตลอด และยังช่วยสร้างโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าเล็กๆ ให้บุตรชายทางโน้นด้วย หลังจากภรรยาคนแรกเสียชีวิต และเมื่ออากมารับช่วงต่อก็ยังคอยช่วยเหลือเจือจนหลายครั้ง จนกระทั่งตั้งตัวได้ก็ไม่เคยมาขอความช่วยเหลืออีกเลย

ปัจจุบันบริษัทได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วตามเศรษฐกิจที่พุ่งทะยาน บางทีบิดาอาจจะไปขอความช่วยเหลือทางนั้นก็เป็นได้

ก่อนเดินทาง เกียรติค้นหาชื่อและที่ตั้งของโรงงานเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่หลานสาว และฝากความหวังว่าณิสสาจะกลับมาพร้อมกับข่าวดี นอกจากตามหาตำราเกียรติแล้ว ก็ยังหวังจะขอยืมเงินก้อนใหญ่จากญาติที่เมืองจีนมาช่วยประคับประคองธุรกิจให้รอดพ้นจากการล้มละลายในคราวนี้ไปได้

รถแท็กซี่จากโรงแรมเล่นออกจากเมืองมุ่งหน้าไปยังเขตอุตสาหกรรม หลังจากคนขับได้ที่อยู่จากผู้โดยสารเป็นที่เรียบร้อย ขณะขับไปถึงี่ชานณิสสาคุยไปตลอดทาง เธอตอบบ้างไม่ตอบบ้าง เพราะใจจดจ่อกับความคิดของตนเองและพยายามเรียบเรียงคำพูดในใจ เพื่อขอความช่วยเหลือจากญาติที่ไม่เคยเจอหน้ามาก่อน

รถเล่นไปจอดที่หน้าประตูโรงงานแห่งหนึ่ง เธอยกนามบัตรสีเหลืองใบเก่าขึ้นดู เป็นนามบัตรตั้งแต่รุ่นพ่อ แต่ชื่อโรงงานและที่อยู่ยังไม่เปลี่ยนแปลง หลังจากนั้นก็จ่ายเงินแล้วก้าวลงจากรถ มองประตูเหล็กตรงหน้าอย่าง

ไมโครสบายใจนัก แต่เมื่อตั้งใจมาถึงที่นั่นแล้วก็ต้องลุยไปให้ถึงที่สุด

เธอแจ้งความประสงค์กับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหน้าตึกโรงงาน ที่โทร. รายงานให้เจ้านายทราบว่ามีแขกมาขอพบเจ้าของโรงงาน ราวสิบนาทีก่อนหน้านั้นเธอก็เข้าไปนั่งในห้องรับแขกซึ่งปูพรมและมีเครื่อง ตกแต่งอย่างหรูหรา มองจากสภาพแวดล้อมโดยรอบ โรงงานมีขนาดใหญ่ อาคารในส่วนของสำนักงานทันสมัย มีรถเบนซ์สามคันจอดอยู่ในโรงรถ ดูแล้วญาติของเธอคงจะประสบความสำเร็จไม่น้อย...และมันก็มาจากเงิน ของอาเหล่างเช่นกัน...เขาก็ควรจะมึนน้ำใจช่วยเหลือญาติที่กำลังประสบ ปัญหาบ้าง

เธอยกมือขึ้นพนมเหนือศีรษะขอพรต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายว่า ขอให้สาธุการถึงทองลงประทับทรง ช่วยให้เธอพูดเกลี้ยกล่อมญาติให้ยอมช่วยเหลือบริษัทของอาเองด้วยเถิด

พอลดมือลงเธอก็สะดุ้งเฮือก เมื่อกำลังจ้องเข้าไปในดวงตาที่มองมา อย่างขบขันของชายผู้หนึ่ง เขาสวมสูทและผูกเนไทอย่างสุภาพ นอกจาก ดวงตาที่เด่นระริก ยังมีรอยยิ้มหยักบางๆ ขึ้นที่มุมปาก วินาทีแรกเธอกำลัง สงสัยว่าญาติของเธอควรจะอายุมากกว่าบิดาหากนับตามรุ่น หรือชายผู้นี้ จะเป็นทายาทเจเนอเรชันเดียวกับเธอ...อาจเป็นไปได้...เธอคิดในใจ แถมเติม ท้ายเข้าไปอีกนิดว่าญาติของเธอผู้นี้หน้าตาหล่อเหลาเอการ เหมือนที่มารดา ชอบชมผู้ชายว่า ‘หน้าหยก’ คงเป็นเช่นนั้นเอง เพราะความหล่อที่เห็นนั้นช่าง ทำให้ผู้หญิงเกิดความอิจฉาได้ง่ายๆ ทั้งผิวหน้าขาวและเนียนผ่องเกลี้ยงเกลา คิ้วงามที่ได้รูป ดวงตาที่โตกว่าคนจีนทั่วไป จมูกโด่งและริมฝีปากที่เป็น สีแดงสด หากจับมาแต่งหน้า ผู้หญิงคงชิดซ้าย

๒

ที่หน้าหยก

นิสสากระแอมเบาๆ เหยียดมูมปากให้เขาเล็กน้อย ก่อนจะรีบเบนสายตาไปทางอื่น

“คุณเปาหยุน เชิญทางนี้เลยคะ คุณหัวกำลังรอคุณอยู่”

อ้าว? นิสสาอ้าปากค้าง หมายความว่ายังไงนะเจ้...เธอมาถึงก่อนทำไมจู้ๆ ถึงให้ผู้ชายคนหนึ่งที่เพิ่งมาถึงเข้าไปพบหลินหัว ญาติของเธอก่อนเสียอย่างนั้น

“คุณคะ” เธอรีบแทรก “ฉันมานั่งรอพบคุณหัวก่อนนะคะ และฉันก็มานั่งรอนานมากแล้วด้วย”

แม่เลขา ส่งยิ้มหวานและตอบ “ฉันเรียนคุณไปแล้วว่าคุณหัวมีนัดจนถึงบ่ายสี่โมง คุณบอกเองว่ารอได้”

“แต่แขกคนก่อนหน้านี้ออกไปตั้งนานแล้ว คุณควรจะให้ฉันได้เข้าไปพบเขาก่อนที่แขกคนใหม่จะมา”

คราวนี้เลขา หน้าตึงขึ้นมาทันที “คุณหัวทราบแล้วว่าคุณนั่งรออยู่ ถ้าเขาพร้อมให้ให้คุณเข้าพบ เขาก็จะบอกฉันเอง แต่เขายังไม่ได้เรียก ฉันก็

ต้องทำตามที่เจ้านายสั่ง ขอโทษด้วยนะคะ” เธอบอกด้วยเสียงตึงพอๆ กับ ไบรอน่า ก่อนจะหันไปทางชายหนุ่มที่มาใหม่ด้วยท่าทางพินอบพิเทา “เชิญทางนี้เลยคะ”

ณิสาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ กันหลายครั้ง นี่หากไม่ใช่เพราะเธอ ต้องมาง้อขอความช่วยเหลือจากหลินหัว เธอจะหยิบกระป๋าและเซ็ดหน้าลูกหนีไปแล้ว แต่ตอนนี้จะทำได้ นอกจากนับหนึ่งจนถึงร้อย และอดทน

ทว่าพองยหน้าขึ้นอีกหน ชายหนุ่มผู้นั้นก็ยังไม่วางมือเดินตามเลขาสาวไป กลับเลิกคิ้วข้างหนึ่งมองเธอด้วยความสงสัย

‘มองอะไรวะอาต๋...ไม่เคยเห็นคนกำลังย่ะหรือไงพะ’ เธอส่งความเดือดดาลผ่านทางสายตา

“ถ้าคุณรีบ จะเข้าไปพบเขาก่อนก็ได้ ผมรอได้” เขาเอ่ยขึ้น เสียงของเขาทุ้มฟังดูนุ่มหูพิลึก เหมือนดีเจวิทยุกำลังบอกว่าเขาจะเปิดเพลงอะไรเป็นลำดับต่อไปก็ไม่ปาน

“อู๊ย อย่าเลยคะคุณเป่าหยุน เดี่ยวถ้าคุณหิวแล้วก็จะออกมาพบเธอเองนั่นแหละคะ”

ณิสากำลังจะยิ้ม ก่อนจะเปลี่ยนเป็นหุบลงจับ เมื่อเลขาฯ จอมจู้นเข้าแทรก

“ถ้าฉันคุณเข้าไปพร้อมกับผมก็แล้วกัน” ชายหนุ่มสรุปง่าย ๆ “ฐานะของผมไม่ได้มีอะไรมากมาย นอกเสียจากฐานะของคุณจะเป็นความลับ”

หญิงสาวครุ่นคิด...ชายผู้นี้เธอคงจะเจอกับเขาเพียงแค่ครั้งเดียว เพราะเธอก็ไม่ใช่คนแถวนี้...สุดท้ายจึงหยิบกระป๋าถือนและลุกขึ้น

“ดีเหมือนกันคะ ฉันนั่งรอมานานมากแล้ว ขอบคุณนะคะที่กรุณา”

แม่เลขาฯ สาวหน้าตึงเปรี้ยะ แต่ก็ดูเกรงใจชายหนุ่มผู้นี้มากจึงไม่กล้าพูดอะไรอีก นอกจากพาทั้งสองเข้าไปในห้องทำงานของหลินหัว

ประธานบริษัทลุกจากโต๊ะและเดินออกมาต้อนรับ “สวัสดีครับคุณ

เป่าหุยน วันนี้อาเลขาฯ มาด้วยหรือครับ” ชายวัยเดียวกับบิดาของนิสสา ทักทาย

หนุ่มสาวหันมาสบตากันทันที แต่แม่เลขาฯ ซึ่งตอบเสียก่อน

“เปล่าค่ะคุณหัว เธอคือคนที่มาขอพบคุณโดยไม่ได้นัดนะคะ เธอขอร้องจนคุณเป่าหุยนเห็นใจพาเข้ามาด้วยกัน”

“อ้าว?”

“อย่าโทษเธอเลยครับ ขอขอบคุณนะคุณเลขาฯ”

เขาก็มึนชะให้คนที่เอ่ยถึงนิดๆ หมายความว่าปล่อยไว้ในที่ หลินหัว เห็นดังนั้นจึงโบกมือให้พนักงานของตนออกไป

พอประตูห้องปิดลง ชายที่ชื่อเป่าหุยนก็บอก “เชิญคุณธนะของคุณ ก่อนเลยครับ ผมไม่รีบ จะไปนั่งรอตรงโน้น ตามสบายนะคะ” เขาเดินไปนั่งรอที่โซฟามุมห้อง ก่อนจะหยิบหนังสือที่วางบนโต๊ะขึ้นมาอ่านในทำนองไขว่ห้างอย่างสบายอารมณ์

นิสสาจึงหันมาทางคนที่คิดว่าเป็นญาติของเธอแล้วแนะนำตัว “ฉันชื่อ นิสสาค่ะ เป็นหลานของหลินกัง ลูกผู้น้องของคุณพ่อคุณ มาจากเมืองไทย”

หลินหัวมองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า สายตาบ่งบอกว่าไม่ต้อนรับเลยสักนิด “มีธุระอะไร ร้อยวันพันปีไม่เคยโผล่มาให้เห็น”

เธอสะอึก ก็จริงอยู่ที่พวกเธอไม่เคยติดต่อญาติที่เมืองจีนมาก่อนเลย จู่ๆ โผล่มา ย่อมคิดไปได้ทางเดียวคือมาขอความช่วยเหลือ แต่เธอรู้อยู่แล้วว่าต้องถูกถามเช่นนี้ จึงเตรียมคำตอบมาพร้อม “ฉันเข้าใจว่าอาจของฉันติดต่อกับพวกคุณมาตลอดนะคะ จนกระทั่งพ่อของคุณเสียชีวิตไป พวกเราถึงขาดการติดต่อกัน คุณเองก็ไม่เคยติดต่ออาจของฉันเช่นกัน”

“เอาเถอะ ใครจะติดต่อใครก็ช่าง ว่าแต่วันนี้คุณมีธุระอะไร”

เธอปรายตาไปทางเก้าอี้เป็นเชิงเตี๊ยนว่า เขาจะไม่เชิญเธอนั่งเขี้ยวหรือ หลินหัวเห็นดังนั้นจึงบอกอย่างเสียไม่ได้ “อ้าว เชิญนั่งก่อน”

เขาบอกพลางปรายตาไปทางฝั่งตรงข้ามของห้อง ทำทางดูจะเกรงใจ

แขกหนุ่มมากกว่าเธอเสียอีก ซึ่งเธอก็ต้องชอบคุณเขาเช่นกัน ไม่อย่างนั้น ปานนี้หลินหัวอาจจะเชิญเธอออกไปจากบริษัทแล้วก็เป็นได้

เธอเดินไปนั่งโดยไม่เรื่องมาก ก่อนจะเริ่มเอ่ยธุระหลังจากเจ้าของห้องทำงานนั่งลงฟังตรงกันข้ามแล้ว

“อันดับแรกคือ ฉันมาตามหาพ่อกับแม่ค่ะ ฉันคิดว่าพวกเขาอาจจะติดต่อคุณมา เพราะเห็นทำวิชาไว้หลายเดือน”

“ยังไม่มีใครติดต่อผมมาทั้งนั้น” เขาตอบด้วยเสียงร่าคาญจัด “ถ้ามาธุระแค่นี้ โทร. มากี่ได้ ไม่จำเป็นต้องบินมาถึงที่นี่ให้เปลืองเงิน”

“ฉันยังมีเรื่องอื่นด้วยค่ะ” เธอล้วงเข้าไปในกระเป๋า ก่อนจะหยิบจดหมายฉบับหนึ่งออกมา “เป็นจดหมายของคุณพ่อคุณที่เขียนส่งไปหาอากงของฉันเมื่อหลายสิบปีก่อน”

“แล้วจะเอามาให้ผมดูทำไม”

“กรุณาอ่านก่อนได้ไหมคะ” เธอขอร้อง

เขาจึงหยิบไปอ่านอย่างเสียไม่ได้ ก่อนที่ใบหน้าเขาจะมีสีแดงจัดและเงยหน้าขึ้นมองหลังอ่านจบ “คุณต้องการจะบอกอะไร”

“ฉันต้องการความช่วยเหลือค่ะ ตอนนี้องค์กรชั่วของเรากำลังลำบากมาก เอ่อ...” เธอเหลียวไปมองด้านหลังห้อง เห็นเขายังก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือในมือด้วยท่าทางตั้งใจมาก จึงหันกลับมา ก่อนจะลดเสียงให้เบาลง “ฉันอยากขอให้คุณช่วยเหลือพวกเราหน่อย เห็นแก่ที่อากงช่วยเหลือพวกคุณให้ก่อตั้งบริษัทนี้ขึ้นมาจนเจริญรุ่งเรืองแบบนี้”

หลินหัวจ้องหน้าเธอราวกับโกรธแค้นกันมาตั้งแต่ชาติปางก่อน ใบหน้าขาวของเขาแดงจัดจนเกรงว่าจะระเบิดตูมออกมาได้ “นี่มาล่ำเลาะบุญคุณกันใช่ไหม” เขากะชิบตลอดไรรีเฟน

“ไม่ค่ะ ฉันไม่ได้ต้องการอย่างนั้น เพียงแต่เห็นว่าเราเป็นญาติกัน ตอนนั้นอาเหล่างส่งเงินมาหลายล้านบาทเพื่อช่วยคุณพ่อคุณก่อตั้งบริษัทและมารุ่นอากง เขาก็ยังมาส่งคนมาช่วยบริหารจนบริษัทของคุณมั่นคง

ดังนั้นเมื่ออาจต้องการความช่วยเหลือ ในฐานะญาติกัน ฉันจึงอยากขอร้องให้คุณช่วยพวกเราบ้าง”

สันgramบ่นไปหน้าขาวขบเข้าหากันแน่น เรียกว่าหากไม่มีชายอีกคนอยู่ในห้องเดียวกัน เขาอาจจะเอ่ยพรุสวาออกมาแล้ว เพราะหน้าตาบ่งบอกเช่นนั้น

“บริษัทไม่ใช่ของผมคนเดียว ผมต้องปรึกษารรรมการคนอื่นก่อน วันนี้คุณกลับไปก่อน ทั้งที่อยู่และเบอร์โทรศัพท์ไว้ที่เลขาฯ ของผม แล้วผมจะติดต่อกลับไป”

“คุณต้องใช้เวลากี่วันในการปรึกษารรรมการคะ” เธอคาดคั้น เพราะมีเวลาอยู่ที่นี้ไม่นานนัก

“ผมบอกแล้วว่าผมจะติดต่อกลับไป” เขาบอกอย่างเป็นคำขาด “เชิญ”

เห็นเช่นนั้นแล้วเธอเดาได้ไม่ยากเลยว่า คงจะไม่มีวันได้รับความช่วยเหลือแน่ จึงตื้อตึงนั่งอยู่ตรงนั้น “คุณมีศักดิ์เป็นถึงลุงของฉัน วันที่พวกคุณมีปัญหาพวกเรากียื่นมือช่วย แต่เมื่อถึงวันที่พวกเราปัญหา คุณกลับนิ่งเฉย” เธอบอกเสียงสั่นด้วยความน้อยใจ “เงินจำนวนมากที่อาเหล่างกับอาจงหยิบยื่นให้จนพวกคุณตั้งตัวได้ กลับไม่คิดจะตอบแทนเขาสักนิด”

“อาเหล่างทั้งอาเหล่งม่าของผมไปมีเมียใหม่ที่เมืองไทย เงินที่เอาไปตั้งตัวก็มาจากการขายทองของอาเหล่งม่าทั้งนั้น” เขากระซิบลอดไรฟัน “และแทนที่จะกลับมารับเมีย เขากลับทิ้งให้อาเหล่งม่าต้องเลี้ยงลูกตามลำพังด้วยความยากลำบาก เงินที่พวกเราได้คืนมันก็เหมาะสมกันแล้ว”

“ทำไมคุณพูดแบบนั้น จำนวนเงินมันต่างกันตั้งเยอะ”

“ผมไม่คิดว่าเรามีหนี้บุญคุณต่อกันอีก อาเหล่างงเอาทองของอาเหล่งม่าไปขายตั้งตัว เขาก็สมควรที่จะจ่ายคืนอาเหล่งม่าพร้อมดอกเบี้ย”

“แต่พวกเรากำลังลำบากมากนะ พวกเราเป็นญาติกัน ฉันไม่ได้มาขอเงิน แค่มาชวยยืมเท่านั้น”

“ผมบอกแล้วไม่ว่าจะต้องคุยเรื่องนี้กับคณะกรรมการบริษัท แต่ถ้า

คุณยังดื้อดึงแบบนี้ เราก็ไม่มีอะไรต้องพูดกันอีก”

นิสสาจำต้องปิดปาก น้ำตาหยดหนึ่งไหลริน เธอรีบปาดออกจากแก้มแล้วบอกเสียงสั้น “ฉันขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้คุณโกรธ แต่พวกเรา กำลังเดือดร้อนมาก อยากให้คุณเห็นใจพวกเราและช่วยเหลือพวกเราสักนิด เอาละค่ะ ฉันจะกลับไปรอที่โรงแรม ฉันขอความกรุณาละค่ะ ช่วยติดต่อฉันด้วยเถอะนะค่ะ ไม่ว่าผลการประชุมคณะกรรมการจะเป็นอย่างไรก็ตาม ฉันก็ยินดีที่จะรับฟังค่ะ”

หลินหัวพยักหน้ารับอย่างสง่าย

นิสสาจึงลุกขึ้นและหันไปขอบคุณชายหนุ่ม “ขอบคุณนะค่ะคุณเป่าหยุน ยินดีที่ได้รู้จักนะค่ะ”

“เช่นกันครับ” เขาระดั่งตัวลุกขึ้นทันที และส่งยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

“ฉันลาละค่ะ” เธอก้มศีรษะนิดๆ ก่อนจะหันไปลาเจ้าของห้องและหยิบกระเป๋าถือมาคล้องบ่า พยายามเดินออกจากห้องด้วยฝีเท้าอันมั่นคง ขณะที่ใจกำลังสั่นอย่างหวียวๆ จนคิดว่าเธออาจจะเป็นลมได้ทุกขณะ

“คุณไม่สบายหรือเปล่า” เป่าหยุนรีบเดินมาหยุดข้างตัว

เธอพยักหน้าช้าๆ และตอนนี้ก็มองเห็นใบหน้าของเขาเป็นภาพซ้อนกันหลายชั้นเสียแล้ว ก่อนที่ภาพของเขาจะมีมิติไปพร้อมๆ กับสติของเธอที่ดับวูบ

“อ้าวคุณ!” เป่าหยุนประคองร่างนั้นได้ทันก่อนที่จะร่วงลงไปกองกับพื้น

หลินหัวเดินอ้อมโต๊ะมาดูด้วยท่าทางรำคาญ “เดี๋ยวผมจะเรียกเลขานุการเข้ามาพาเธอออกไปนอนพักข้างนอก เราจะได้คุยกัน”

เป่าหยุนไม่ฟังเสียง กลับอุ้มเธอไปนอนตรงโซฟาที่เขาเคยนั่งแล้วหันมาบอก “ผมขอเอกสารที่คุณเตรียมให้คุณเจี้ยนหมิงด้วยครับ ส่วนรายละเอียดผมจะนัดมาอีกที”

“อ้าว ทำไมล่ะครับ ไหนๆ ก็มาแล้ว ผมจะได้อธิบายให้ฟัง”

“ผมปล่อยให้สุภาพสตรีคนนั้นนอนป่วยแบบนี้ไม่ได้หรอกครับ ผมจะพาเธอไปหาหมอ”

“แค่เป็นลมเท่านั้น ดีไม่ดีเธออาจจะแก้งด้วยซ้ำ” หลินหัวทำเสียงหงุดหงิดที่นั่นสำคัญต้องถูกเลื่อน

เปาหยุนส่งสายตาไม่พอใจออกไป ทำให้ผู้สูงวัยต้องหลบตา “ผมคิดว่าคุณควรจะทำสิ่งที่เธอร้องขอกลับไปปรึกษาคณะกรรมการการอย่างที่คุณรับปากเธอไว้จะดีกว่านะครับ ส่วนเธอ ผมจะพาไปหาหมอและพาไปส่งที่พักเอง”

“เดี๋ยวลีครับ แล้วถ้าคุณเจียนหมิงถามรายละเอียดล่ะครับ คุณจะบอกเขาอย่างไร”

“เรื่องนั้นผมรับผิดชอบเอง เอาล่ะครับ ผมขอตัว”

เขาก็มองอุ้มหญิงสาวอีกคน หลินหัวจำต้องเดินไปเปิดประตูให้ ก่อนจะส่งเลขาฯ ให้ไปส่งแขกที่รถ

ทันทีที่ถึงสถานอุ้มมาวางลงบนเบาะหนังเย็นๆ ในรถคันหรู เธอก็กะพริบตาอย่างงงๆ

เปาหยุนอ้อมมานั่งประจำที่คนขับ เห็นเธอมองเขาก็ส่งยิ้มให้ “ฟื้นแล้วหรือครับ”

“ค่ะ” เธอกุมขมับ จำได้ว่าเมื่อครู่ยังอยู่ในห้องทำงานของหลินหัว “เอ่อ...ขอโทษที่ทำให้วุ่นวายนะคะ ฉันกลับมาเองได้ค่ะ คุณขึ้นไปคุยกับคุณหัวเถอะค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมเลื่อนนัดเป็นวันอื่นแล้ว ผมจะพาคุณไปหาหมอและจะไปส่งคุณที่โรงแรม”

“ฉันไม่เป็นไรหรอกค่ะ แค่เครียดไปหน่อยเท่านั้น ปกติฉันแข็งแรงดีไม่เคยเป็นลม และไม่คิดว่าตัวเองจะเป็น” เธอถอนใจเบาๆ “อาจเป็นเพราะฉันเพิ่งลงจากเครื่อง และยังไม่ได้กินข้าวแน่ๆ”

“ถ้าฉันผมจะพาคุณไปกินข้าว แล้วค่อยพาไปส่งโรงแรมก็แล้วกัน”
เขาสรุปง่าย ๆ ก่อนจะถอยออกจากช่องจอดแล้วขับรถออกจากโรงงานไป
ในเวลาอันรวดเร็ว

เธอเหลียวมองไปรอบ ๆ เห็นเครื่องหมายดาวสามแฉกในวงกลมกลาง
พวงมาลัยและอุปกรณ์ลายไม้ ตลอดจนเบาะหนังตกแต่งภายในก็ดูได้ว่า
รถคันนี้คงราคาแพงไม่น้อย

“รถของบริษัทนะคะ” เขาบอกเมื่อเห็นเธอกำลังสำรวจไปรอบตัว
“ผมทำงานให้คุณจนเจียนหมิง เจ้าของบริษัทโกลบอลคาร์เมนต์ครับ”

เธอคุ้นหูชื่อบริษัทยิ่งนัก คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยได้ยินมาว่าเจ้าของ
บริษัทเริ่มต้นก่อตั้งบริษัทตัดเย็บเสื้อผ้าส่งออก ภายหลังกิจการเจริญ
รุ่งเรืองมากจนทำเองไม่ไหว จึงเริ่มหาบริษัทลูกมาช่วยรับช่วงต่อ ปัจจุบัน
จึงเปิดบริษัทตัวกลางเพื่อรับออเดอร์และหาผู้ผลิต ส่งสินค้าไปจำหน่าย
ทั้งทวีปยุโรปและอเมริกา

“คุณติดต่อบริษัทของคุณหลินหัวเพื่อให้ส่งออเดอร์ให้เขาหรือคะ”

“ครับ ลูกค้ารายใหม่ต้องการสินค้าที่คุณลุงของคุณเชี่ยวชาญ ผม
จึงจะมาคุยรายละเอียดวันนี้”

“ฉันต้องขอโทษด้วยนะคะที่ทำให้คุณต้องเสียเวลา”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ถือว่าผมมีโอกาสดูรู้จักเพื่อนใหม่”

“ขอบคุณค่ะ” เธอถอนใจเบา ๆ มองจากป้ายหน้าด้านข้างแล้วก็มอง
เห็นผิวที่ค่อนข้างขาวเหนือริมฝีปาก และคางที่มีไรเคราเขียวครึ้ม ริมฝีปาก
เป็นสีออกชมพูอย่างคนมีสุขภาพแข็งแรง จากท่าทางและแวตาทวนกับสิ่ง
ที่เขาช่วยเหลือเธอเมื่อหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา ทำให้เธอคิดว่าเขาน่าจะไว้วางใจได้
บางทีอาจจะมากกว่าญาติของเธอเสียด้วยซ้ำ

“ขอโทษที่ผมฟังเรื่องราวของคุณ แต่ผมอยากทราบว่าคุณวางแผน
จะตามหาพ่อกับแม่ของคุณยังไ้ครับ”

“ฉันยังไม่รู้เลยคะ รู้แต่ว่าพวกท่านซื้อตัวเครื่องบินมาลงที่นี่ แต่ไม่รู้

ว่าพวกท่านเดินทางไปไหนต่อหรือไม่”

“อืม...” เขาพยักหน้ารับรู้ แต่ก็ไม่อยากยื่นมือเข้าไปยุ่งมากกว่านี้ “ผมขอให้คุณตามหาพวกท่านเจอโดยเร็วนะครับ”

“ขอบคุณมากค่ะ” เธอยิ้มรับปลางถอนใจเฮือกใหญ่ “และขอโทษที่คุณต้องมาไต่ยีนปัญหาของครอบครัวฉัน”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมหวังว่าคุณจะได้ยินข่าวดีจากคุณหัวในเร็วๆ นี้ะครับ”

“ขอบคุณอีกครั้งค่ะ”

เธอพิมพ์าร์บ หลังจากนั้นเขาก็ชวนคุยเรื่องทั่วไป รวมถึงกิจการครอบครัว เธอจึงเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับครอบครัวให้เขาฟังคร่าวๆ จนกระทั่งกินอาหารเสร็จเขาก็ขับรถไปส่งเธอที่พักรับ และรับปากว่าจะแจ้งที่อยู่ของเธอให้เลขาฯ ของหลินหัวทราบในวันพรุ่งนี้ เธอโบกมือลาเมื่อเขาขับรถจากไป ก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วหมุนตัวเดินผ่านประตูโรงแรม ดีใจที่ได้พบเจอคนดี ถึงเขาจะช่วยเหลือไม่ได้ แต่ก็ยังช่วยเหลือเธอเป็นอย่างดีแม้เพียงจะรู้จักกัน

คืนนั้นเธอนอนตาค้างอยู่นาน คิดหาวิธีตามหาบิดามารดาระหว่างที่พักอยู่ที่นี้ ที่สำคัญเธอตั้งใจจะรอเวลาอีกสักสองวันค่อยกลับเข้าไปขอร้องหลินหัวอีกครั้ง อย่างน้อยก็หวังว่าเขาจะเห็นใจในฐานะที่เป็นญาติพี่น้องกัน

กระนั้น...พอคิดถึงสีหน้าและแววตาของผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นลุงของเธอแล้ว ความหวังของเธอก็รีบหรี่ลงราวกับแสงของหิ่งห้อยอ่อนแรง

ณีสสาตื่นขึ้นมาแต่เช้าด้วยความรู้สึกหดหู่อย่างบอกไม่ถูก แต่ก็ต้องดันตัวลุกขึ้นจากที่นอนอันอบอุ่น และหยิบรีโมตมากดเปิดโทรทัศน์ดูข่าวด้วยความเคยชิน ก่อนจะนึกได้ว่าตนเองไม่ได้อยู่ที่บ้านเพราะเสียงที่ออกมาจากลำโพงโทรทัศน์นั้นไม่ใช่ภาษาแม่ของเธอ

“เฮ้อ...” เธอพ่นลมหายใจออกมายาว จนรู้สึกว่ามันกลายเป็นความ

เคยชินของเธอในระยะหลังๆ เสียแล้ว “อ๊อ้ย หยุตๆ” เธอตอบแก้ตัวเองเบาๆ ติดกันหลายๆ ครั้งเพื่อเรียกสติ ถ้าถอนหายใจบ่อยๆ ยิ่งจะทำให้หมดกำลังใจ อากงของเธอเป็นนักสู้ เธอก็จะต้องไม่ยอมแพ้ด้วยเช่นกันไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ต้องพร้อมสู้อย่างไม่หวั่น

ปลุกใจตัวเองได้เช่นนั้นแล้วก็กระโดดลงจากเตียง วิ่งเข้าไปอาบน้ำเพื่อจะได้ออกไปเช่ารถและออกไปตามหาบิดามารดาตามสถานที่ที่คิดว่าพวกเขาอาจจะไป อย่างน้อยก็ยังเป็นสิ่งที่พอจะทำได้ในระหว่างที่รอคำตอบจากหลินหัว

เธอออกจากห้องน้ำมายืนเช็ดผมที่ยาวขึ้นแต่ไม่ค่อยจะเป็นทรงหลังจากเจ้าตัวไม่ได้เข้าร้านเสริมสวยมานานหลายเดือนเพราะความเครียด ทุกทีไม่ค่อยจะสนใจฟังข่าวนัก เพราะไม่เกี่ยวข้องกับตัวเอง แต่ตัวหนังสือเงินขนาดใหญ่ใต้ภาพข่าวในจอโทรทัศน์ทำให้เธอตาโต

เงิรางวัลสิบล้านหยวน หากใครสามารถทำให้ลูกชายมหาเศรษฐีจางเกาสละโสดได้!

“โอ้โห!” เธออุทานเสียงดัง รีบหิ้วตัวลงนั่งฟังรายละเอียดของข่าวในจอโทรทัศน์ด้วยความตั้งใจ

“บุตรชายของมหาเศรษฐีจางเกา จางเจี้ยนหมิง อายุสามสิบห้าปี ยังโสด และทำแต่งงาน พ่อแม่จึงเริ่มกังวลว่าบุตรชายจะไม่ยอมแต่งงาน จึงประกาศหาสาวๆ ที่สนใจจะพิชิตหัวใจเศรษฐีหนุ่มรายนี้ ให้มายืนโบสั่มคร ซึ่งคุณสมบัติที่เศรษฐีจางเกากับภรรยาต้องการระบุไว้ในนั้นแล้ว หากคุณสมบัติผ่าน พ่อกับแม่ก็เปิดทางโล่ง”

ผู้ประกาศข่าวชายและหญิงหันหน้ามาหัวเราะขบขันกับเนื้อหาข่าวเบาๆ ยามเช้าข่าวนี้นี้ ที่กลบข่าววุ่นวายและหนักๆ ก่อนหน้าไป แล้วฝ่ายชายก็เอ่ยกระเซ้า

“เสียดายที่ผมเป็นผู้ชาย ไม่อย่างนั้นจะรีบลงสมัคร ว่าแต่คุณก็สมัครได้นี่”

“ฉันอายุเกินแล้วละค่ะ เขาบอกว่าไม่เกินสามสิบ ต้องเปิดทางให้สาวๆ แล้ว”

สองผู้ประกาศข่าวหัวเราะกันอีกครั้ง ก่อนจะอ่านข่าวถัดไป คิ้วของนิสสาเย็นเข้าหากันเมื่อพยายามคิด

‘จางเจี้ยนหมิง...ชื่อคุ้นๆ แฮะ’ ก่อนเธอจะตาโต...จางเจี้ยนหมิงที่เมื่อวานเธอกับเป่าหยุนพูดถึงนั่นเอง หัวใจเธอเต้นตึกตักประหนึ่งจะลงสมัครเสียเอง...ทำไมจะไม่สนล่ะ เงินตั้งสิบล้านหยวน เกือบสี่สิบแปดล้านบาท...นอกจากว่าเธอจะมีคุณสมบัติไม่พอ หรือมีเกณฑ์ห้ามไม่ให้คนต่างชาติลงสมัคร

ด้วยความสงสัย ทำไมถึงกับต้องประกาศหาคู่ให้เขา หรือชายผู้นั้นจะหน้าตาอัปลักษณ์จนไม่มีผู้หญิงคนไหนสนใจ?

นิสสารีบแต่งตัวอย่างรวดเร็ว ก่อนจะคว้ากระเป๋าแล้ววิ่งปรู๊ดลงไปที่ล็อบบี้ โลงใจที่เห็นคอมพิวเตอร์สำหรับให้บริการลูกค้าที่ต้องการใช้อินเทอร์เน็ตเครื่องหนึ่งว่างอยู่ เธอคลิกเลือกอินหมายเลขห้องเข้าไปและพิมพ์ค้นหาชื่อจางเจี้ยนหมิง ไม่นานภาพก็ปรากฏขึ้นบนจอ

น่าแปลกที่เป็นภาพจากข่าวเสียส่วนใหญ่ ไม่มีภาพชัดๆ หรือเป็นภาพที่เจ้าตัวโพสต์เองเลย แต่ดูจากภาพข่าวเหล่านั้นก็พบว่าเขาไม่ได้หน้าตาอัปลักษณ์สักหน่อย ถึงจะไม่ได้หล่อเหลาเหมือนดาราภาพยนตร์อย่างเป่าหยุนลูกน้องของเขา แต่ก็น่าแปลกที่ยังไม่แต่งงาน

เธอนั่งคิดอยู่นาน...ก่อนตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้ววิ่งออกไปโบกรถแท็กซี่ให้ไปส่งยังบริษัทเป้าหมายทันที

ครึ่งชั่วโมงต่อมาซองจดหมายสีน้ำตาลก็อยู่ในมือ เธอเลือกเข้าไปนั่งในร้านกาแฟเล็กๆ ที่อยู่ใต้ตึกโกลบอลแฟร์เทรด เปิดซองจดหมายออกดูกวาดตามองไปตามเอกสารอย่างรวดเร็ว แล้วรีบยกมือขึ้นปิดปากตัวเอง ก่อนจะร้องกรี๊ดออกมาอย่างไม่ตั้งนึก เมื่อเธอผ่านคุณสมบัติขั้นต้นตามที่ระบุไว้ในรายละเอียดทุกประการ